

12 จุดเด่นคำกลอน..บทเพลงจาก..นิราศของบรมครูกลอน

นำเสนอเมื่อ : 25 มิ.ย. 2552

ในโอกาสวันที่ 26 มิถุนายน เป็นวันครบรอบ ปีเกิดของท่านสุนทรภู่ กวีเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นของไทย และถือว่าเป็น “วันสุนทรภู่” ได้เวียนมาบรรจบครบรอบอีกครั้ง กลุ่มประชาสัมพันธ์ สำนักงานคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม จะขอนำลักษณะพิเศษของคำกลอนของท่านจากหนังสือ ชีวิตประวัติพระสุนทรโวหาร (ภู่ ภูเรือหงส์) ของนายเทพ สุนทรศารทูล ผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรม ที่ได้ศึกษาค้นคว้าประวัติของท่านสุนทรภู่มานานถึง 35 ปีเต็มมาเสนอให้ท่านผู้อ่าน และผู้ที่สนใจบทกวีได้ทราบ ว่า เหตุใดกวีนิพนธ์ โดยเฉพาะกลอนแปดของสุนทรภู่จึงมีความโดดเด่น และเป็นที่จับใจแก่ผู้อ่านตลอดมา แม้เวลาจะล่วงเลยมากว่าสองร้อยปีก็ตาม แต่แนวทางที่ท่านเขียนไว้ ก็ยังเป็นแบบอย่างแก่กวีรุ่นหลังมาจนทุกวันนี้ และท่านยังเป็น “บรมครูกลอนแปด” ที่ยังหาผู้เทียบเคียงได้ยากจนแมปัจจุบัน

จากการศึกษาของนายเทพ สุนทรศารทูล ได้กล่าวว่า ลักษณะเด่นเป็นพิเศษ ของคำกลอนของสุนทรภู่ ที่ทำให้กวีนิพนธ์ของท่าน ต่างจากกวีท่านอื่นๆ มีอยู่ด้วยกัน 12 ประการ คือ

1. หลั่งไหล
2. ไวสง่า
3. ภาษาตลาด
4. สัมผัสพราว
5. กลาวความหลัง
6. ฟังแจ่มแจ้ง
7. แสดงอุปไมย
8. ใช้คำตาย
9. ระบายอารมณ์
10. คำคมสุภาพ
11. แนวคิดของกวี
12. ลีลาการเดินกลอน

1. **หลั่งไหล** จะเห็นได้ว่า คำกลอนของท่านสุนทรภู่ จะมีลักษณะหลั่งไหลเหมือนสายน้ำไหล ไม่ติดขัด ไม่สะดุด ไม่หยุดชะงัก ไม่ขาดสาย ไม่มีลักษณะกลอนพาไป หรือพยายามพาดกลอนไปอย่างฝืนๆ เหมือนกวีที่ไม่ชำนาญ แต่ท่านจะแสดงตรงพุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายให้เข้าใจความโดยง่ายชัดเจน เช่น

“แล้วสอนว่าอย่าไวใจมนุษย์ มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คิดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”

2. **ไวสง่า** ท่านจะแต่งกลอนอย่างโอ้อา ภูมิฐาน แบบบรมครูกลอนครุฑวิ ไม่ไหวค่ว ไม่มีการออกตัว ไม่เคยต่อมั่ว มักขึ้นต้นคำกลอนอย่างโอโถง เช่น

“แต่ปางหลังครั้งวางพระศาสนา
เป็นปฐมสมมุตินิยามมา ดูวยปัญญายังประวิงทั้งหญิงชาย
อันชื่อภู่เรื่องประจักษ์แจ้ง จักสำแดงความประติษฐิตถวาย
ตามสติเริ่มเรียนิยาม ให้แพร่ไพเราะพิรงเพราะเสนาะกลอน”

3. **ภาษาตลาด** ภาษาในกลอนของท่านจะใช้ภาษาตลาด หรือภาษาที่ชาวบ้านใช้พูดกันอยู่ ไม่ใช่ภาษาสูงหรือภาษาราชการ ทำให้ฟังเข้าใจง่าย แต่มีใช้เป็นภาษาที่หยาบ เช่น

“แม้นใครรักกรังมุ้งซังตอบ ไหรอบคอบคิดอ่านนะหลานหนา
รู้งี้ไฉนไม่สู้วิชา วิชาช่าตัวรอดเป็นยอดดี” หรือ

“ยกกระบี่ประคองชอนทุกเขาเย็น เมียที่เป็นทานผู้หญิงนั่งปิ้งปลา”

คำว่า “คิดชอน” หมายถึง “คิด” ที่แปลว่า คิดค้นยอ ได้แกการยกยอที่ดักถ่วงมึนคล่อง และ “ชอน” คือ ใช้ตะแกรงช้อนกุ้ง คำว่า คิดชอน จึงหมายถึง ยกยอช้อนกุ้ง ซึ่งเป็นภาษาชาวบ้าน และเมียที่เป็นทานผู้หญิง ก็หมายถึง เมียหลวงยกกระบี่ระบือเมืองกลอง ที่ยังไม่ใช่คุณหญิง และยังไม่ได้เป็นทานผู้หญิง แต่ชาวบ้านชาวเมือง มักจะเรียกยกยอชอนนั้น

ท่านจึงนำมาเรียกบางว่า “เมียที่เป็นทานผู้หญิง”นั่งปิ้งปลา

4. **สัมผัสพราว** ลักษณะคำกลอนของท่าน จะมีทั้งสัมผัสสนอก สัมผัสใน สัมผัสอักษร สัมผัสสระหรือสัมผัสเสียง สัมผัสชาย สัมผัสขวา เพรวพราวเต็มไปหมด บางครั้งท่านถือเสียงเป็นสำคัญ จนทำให้บางคนตำหนิว่า กลอนของท่านความออกไปก็มี เช่น

“อันความคิดวิหยาเหมือนอาวุธ ประเสริฐสุดชอนใส่ไว้ในฝัก
สงวนคมสนึกใครอีกอีก จึงค่อยชักเชือดฟันให้บวรลือ”

5. **กลาวความหลัง** เนื่องจากท่านเป็นคนมีความรัก ความหลังฝังใจ ทำให้จดจำไม่ได้ที่จะกล่าวพาดพิง ถึงความรักความหลังของตนในการแต่งกลอนทุกเรื่อง แม้แต่สุภาพสันติที่จะมีแต่คำสอนล้วนๆ ท่านก็ยังจดจำเวียนกลาวถึงความหลังจนได้ เช่น

“อันหอมฉวีที่ใต้และที่หัว ถึงลับตัวแต่ชื่อเขาลือฉาว
เป็นอาลัยของนักเลงท่าเพงยาว เขมรลาวลือเลื่องถึงเมืองละคร”

6. **ฟังแจ่มแจ้ง** คำกลอนของท่านจะแจ่มแจ้ง กระต๊อตชัดเจน ไม่พรวมว่ และพิถีพิถันในการเลือกใช้ถ้อยคำ เพราะท่านเป็นกวีที่รู้มรรยาดี จึงเลือกใช้คำได้อย่างเหมาะสม

“ถึงคลองนามสามสิบสองคดคั่ง ชวากว้างเวียนข้ามมาฝ่ายขวา
ให้หนูน้อยคอยนับโน้นว่า แต่หนึ่งมาถวนสามสิบสองคด

อันคดอื่นหื่นคดกำหนดแน เวณเสียแถมโจมนุชยุสสุทกกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คิดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”

7. **แสดงอุปไมย** ซึ่งท่านจะถนัดมากในเชิงอุปไมยโวหาร โดยกล่าวคำขึ้นเป็นหลักการก่อนแล้วยกเอาสิ่งอื่นมาเปรียบเทียบกับ ทำให้คำกล่าวมีน้ำหนัก และมองเห็นภาพชัดเจนหรือเห็นเป็นเหตุเป็นผล มิใช่แบบอุปมาโวหาร อันหมายถึง ยกเอาสิ่งไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น ซึ่งการแต่งอุปไมยโวหารจะแต่งโดยยากว่า แต่ท่านสุนทรภู่มักจะใช้ อันแสดงให้เห็นถึงภูมิของท่านที่มีอย่างกว้างขวาง เช่น

“ประเพณีตั้งใหญ่หัก มันก็หักท้าวายมือภายหลัง
จะเขใหญ่ไปถึงน้ำมีกำลัง อันเสียซึ่งเขาถึงดงก็คงราย

อันแม่ทัพจับใจแล้วไม่มา ดอภายหนาศึกจะใหญ่ขึ้นใจหาย
ต้องตำรับจับใหม่คนให้ตาย จะทำภายหลังยากลำบากครัน”

8. **ใช้คำตาย** ท่านสุนทรภู่ จะถนัดใช้คำตายลงท้ายกลอน และใช้ได้อย่างไม่ติดขัด แสดงให้เห็นถึงความเป็นกวีที่ยอดเยี่ยม หากคนเทียบไม่ได้ เพราะแต่งยาก ซึ่งกวีมักจะจดจำไปก่นด่าการใช้คำตายนี้แหละ เช่น

“ซึ่งครั้งนี้พิพาเจามาไว หัวจึงจะไคสนทนาวิสาสะ
ในของพระคางเคื่องเรื่องระ แลก็ระวิกกับจนวันตาย”

9. **ระบายอารมณ์** คำกลอนของท่านมักจะจบลงด้วยอารมณ์คลี่คลาย ทำให้มีชีวิตชีวา เข้าถึงใจ และกินใจ เพราะระบายอารมณ์อันแท้จริงออกมา ไม่เสแสร้งกลั้วว่า จินตจิตจริง และช่างเปรยเปรย ซึ่งคำกลอนของท่านมักจะเป็นอารมณ์รัก อารมณ์หลง อารมณ์เสงสาร อารมณ์น้อยใจในโชคชะตาของตนเอง เช่น

“นี่จาเอ๋ยกายเรากี่เท่านี้ ไม่มีที่พิสุทธจะอาศัย
ลวหนาวเห็นเจ็บสลับดับแค้นใจ เหมือนนกไรรังเร่อยู่เอยา”

10. **คำคมสุภาพ** กวีนิพนธ์ของสุนทรภู่ มักจะสอดแทรกสุภาพคำคมอยู่เสมอ ทำให้ท่านได้ยกย่องว่าเป็นนักปราชญ์ เพราะคำสุภาพที่ยกมามีจะกินใจคน เพราะท่านช่างสังเกตความเป็นจริงของชีวิต แล้วนำมาผูกเป็นถ้อยคำขึ้นอย่างกระต๊อต สอดคล้องทั้งถ้อยคำสำนวน และมีความไพเราะ เช่น

“เขาย่อมเปรียบเทียบกับความเมื่อยามรัก แต่น้ำผักตบขมขมหวาน
ครันจิตจางทางเดินไปเนิ่นนาน แต่น้ำตาลก็ว่าเปรี้ยวไม่เหลือยวเล”

11. **แนวคิดของกวี** แนวคิดของกวีมักเกิดจากประสบการณ์ชีวิต การศึกษาสังคม และชะตาชีวิตของกวีนั้นๆ ซึ่งท่านสุนทรภู่เองก็มีแนวคิดในเรื่องความไม่แน่นอน ความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ และวาจาของมนุษย์นั้นก่อให้เกิดทุกข์หรือโทษได้ เช่น

“ถึงบางพูดพูดเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักสลดอยู่ยอจริง
แมพูดชั่วตัวตายทำลายมิตร จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา”

12. **ลีลาการเดินกลอน** โดยทั่วไปคำกลอนจะเป็นสิ่งที่บอกความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของกวีที่เป็นความอหังการ มมังการ (ความทะนงตน / ความถือว่าเป็นของตน) ซึ่งกวีบางคนอาจจะรู้สึกตัวแต่ยังไม่ค่อยเกรงใจอะไรนัก ยิ่งไม่มั่นใจในตัวเอง จึงต้องมีการไหวค่ว หรือแต่งกลอนตามแบบครุ เดิมกลอนไปตามแบบแผน มีการถ่อมตน ยึดเอาครูอาจารย์เป็นที่พึ่ง แต่ท่านสุนทรภู่มีความอหังการ มมังการในทางบกกลอน จึงกล่าวกลอนอย่างโอโถง ไวสง่า ภาคภูมิ เชื้อมั่นในตนเองอย่างเต็มที่ แต่งกลอนฉาดฉาน เดินกลอนอย่างสง่า เช่น

“สุนทรทำคำประติษฐินิมิตรผู้

พึงพบเห็นเป็นวิบัติมหัศจรรย์ จึงจวนเวลาด้วยอาวรณ์

แต่งไวเหมือนเดือนใจจะหลิด โทนิมิตรเมื่อภวังควิสังสรรค์

เดือนแปดจันทร์ทิวาลานอน เจริญพรภาวนาคามบาลี”

จะเห็นว่า ไม่มีใครเดินกลอนอย่างสง่าเหมือนสุนทรท่าน อีกทั้งยังมีความรู้ประกอบไว้อย่างน่าเผย ไม่อ้อมค้อม เช่น

ถึงสามโลกโคกถวิลถึงปีนเกล้า พระพุทธเจ้าทรงบาร่างซึ่งครุ

ประทานนามสามโลกเป็นเมืองตรี ชื่อปฐมฐานีเพราะมีบัว...

ทั้งหมดนี้ คงจะทำให้เราได้เห็นความพิเศษ ที่ทำให้ท่านสุนทรภู่ ได้รับการกล่าวขานด้วยนามต่างๆ เช่น รัตนกวีแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ กวีเอกของไทย

และบรมครูกลอนตลาดแห่งกรุงสยาม เป็นต้น อันล้วนเป็นการยกย่อง ในความสามารถของท่าน ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของเราชาวไทยที่มีกวี ที่ไม่ด้อยไปกว่าชาติใดในโลก

ขอขอบคุณข้อมูลข่าว : อมรรัตน์ เทพกำปนาท กลุ่มประชาสัมพันธ์ สำนักงานคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม

จัดทำโดย : ศศิวิมล

www.mcot.net

ขอกล่าวถึง.....นิราศครูกลอนสุนทรภู่ไว้ด้วยนะคะ...

นิราศถ้อยร้อยความตามรอยสาร

เรียนรู้อรสบทครูภู่กรีกกานท์ ดิตรสตาลหวานล้นจนแคะรอย
แคะเมืองแกลงแหล่งแรกเริ่มแตกหนุ่ม เดินดงคุ่มตามบิดามีล้าถอย
ได้พบปะหลายปีที่รอคอย แต่เลื่อนลอยเพราะมารดาต้องมาไกล
"ชะรอยกรรมทำสัตว์ให้พลัดพราก" สามชีวิตจำจากด้วยเงื่อนไข
ฝากเรื่องราวพหุยาคราฟงไพร ก่อนศิวิไลซ์เปลี่ยนขวัญเป็นพหยา

ไป**พระบาท**वादคำจำแจ่มจิต ฝากแง่คิดด้วย**ตาล**ผ่านภาษา
หากคบคนคำหวานพาลเจ็บมา ต้องรักษาข้าพกเหมือนตกลด

ภูเขาทองหมองเศร้าคราวตกอับ คนแหวดล่อมลี้ลับเสียงขับขาน
สิ้นแผ่นดินสิ้นรสสุนทรมาลัย สิ้นโปรดปรานอุปถัมภ์คอยคำจูน
ถึงบางพุดพุดดีเป็นศรีศกดิ์ มีคนรักสถ้อยคอยเกื้อหนุน
แม่นพุดชั่วตัวตายทำลายคุณ จะเป็นบุญบาปเกาะเพราะพุดจา
นิราศวัดเจ้าฟ้าพาสงสัย สุนทรภู่เขียนหรือไม่ใครค้นหา
หรือหนูพุดหัดตามรอยบิดา คราอำลานิเวศเซตุน

พออกเรือเมื่อตะวันสายัณห์หย้า **ละอองน้ำค้างย้อยเป็นฝอยฝน**
ตะลึงเหลียวเปลี่ยนเปล้าเมื่อคราวจน มีแต่คนร้างลาพาเร้ารอน
"ถึงต้องจ้าวหลาวแหลนสักแสนเล่ม" ให้ติดเต็มตัวจุดพอลุดถอน
แต่ต้องตาพาใจอาลัยวรรณ **สุดจะถอนทั้งขว้างเสียดกลางคัน"**

นิราศอิเหนาร่างเร่เสน่หา พระพายพรากบุษบาพาโคกศัลย์
เฝ้าติดตามถามองค์เทพเทวัญ เจ็ดเดือนผันผ่านไปไม่พบพาน
"เสียงสินธุตุตันลั่นพิลึก" สะท้านสะทีกโถมฟาดฉาดฉาดฉาน
ที่น้ำโจนโผนพังดังสะท้าน บ้างพู่ชานสาดสายสุหร่ายริน
คะนึ่งถึงนุชบุษบาแม่นมาเห็น จะลงเล่นลำธารละหานหิน
ฝูงปลาทองท่องไล่เล็มโคลกน กระดิกดินตุงตามกระบวน
ปลาเนื้ออ่อนอ่อนกายขึ้นว่ายเคลื่อนไหว ไม่อ่อนเหมือนเนื้อน้องประคองสงวน
ปลานวลจันทร์นั้นกึ่งแถมแต่นามนวล ไม่งามชวนชื่นเช่นระเด่นดวง"

นิราศสุพรรณ สรรโคกลงสี่มีลูกเล่น

สัมผัสในโดดเด่นเน้นทุกห้วง

"จำใจจากพรากนุชดุจแตกทรวง

ฟ้าฟาดดวงใจสลายใต้โทษกร"

"สงสารสายเนตรน้องนองชล

ลเนตรที่เพียงฝอยฝนทุกซ່อ้น"

"บอนปากยากจะแก้มลิ้นลิ้นบอน"

"เนื้ออ่อนห่อนชูเนื้อนวลน้องหญิงงาม"

นิราศประจิม คมคำสรร

"ถวิลวันจันทร์ทิวาขึ้นห้าค่ำ

ลงนาวาคลาเคลื่อนออกเลื่อนลำ

พอเสียงย่ำยามสองกลองประโคม

น้ำค้างย้อยพรอยพรมเป็นลมว่าว

อนาถหนาวนิกเคยได้เชยโฉม

มาล็บเหมือนเดือนดับพยับโพยม

ยิ่งทุกขโถมหนัสใจริญจวน "

"น้ำค้างพรมลมชายระบายโบก

หอมดอกโศกเศร้าสร้อยละห้อยหวาน

เหมือนโศกร้างห่างเหินหวั่นวล

มาถึงสวนโศกชำระกำหนดทรวง

เห็นรักน้ำคร่ำคร่ำไม่น่ารัก

จะเด็ดหักเสียก็ได้เขาไม่หวง

แต่ละต้นผลลูกดั่งผูกพวง

ก็โรยร่วงเปล่าหมดไม่คงงาม

เหมือนรักคนคนรักทำยักยอก

จะเก็บดอกเด็ดผลคนก็ขาม

แม้ยางลูกถูกหัตถ์ก็กัดลาม

เหมือนรำร่ำรักรายริมชายพงฯ"

นิราศเมืองเพชร เกร็ดชวนคิดปริศนา

เรื่องเวลาย้อนหาขั้วพาทหลง

ไปทำไม้กับใครให้วงยง

ก็ยังคงทิ้งปริศนาอย่างท้าทาย

เพียงเกริ่นกล่าวคราวอาสาพาคิดย้อน

"ไอรอนรอนอ่อนแสงพระสุริยฉาย

ท้องฟ้าคล้ำน้ำค้างลงพร่างพราย

พระพายชายขึ้นเชยรำเพยพาน

อนาถหนาวคราวอาสาเสด็จ

ไปเมืองเพชรบุรีที่ถิ่นสถาน"

นิราศรักคมถ้อยร่ายถีนดาล

คมคำขานลีลาภาษางาม

"ลำเจียกเอ๋ยเคยขึ้นระรินรส

ต้องจำอดอมระอาด้วยหนานนาม

ถึงคล่องเตยเตยแตกใบแจรงาม

คิดถึงยามปลูกรักมักเป็นเตย

จนไม่มีที่รักเป็นหลักแหล่ง

ต้องคว้างคว้างคว่าหานิจจาเอ๋ย

โอ้เปลี่ยวใจไร้รักที่จักเซย

เล่าเรื่องลึงยิงมองเห็นเช่นเดียวกัน

เกาะกอดแม่ท้องก๊วหิวฟุงโร

"โอ้พ่อแม่แต่ชั้นลึงไม่ทั้งบุตร

ที่ลูกอ่อนป้อนนมหนึ่งชมเซย

เรื่องของบุครเล่าเราใจลั่น

ระบบนิเวศเชี่ยวชาญเช่นกานท์ครู

ชมแต่เตยแตกหนามเมื่อยามโซ

ลึงวิ่งรีเสนอหน้ามาอะโซ

ทั้งเล็กโตแย่งยื้อจากมือเลย

เพราะแสนสุดเสนหานิจจาเอ๋ย

กระไรเลยแลเห็นหน้าเอ็นดู"

เหมือนได้ยลชีวิตใกล้ได้เห็นอยู่

สุนทรภู่อีกปราชญ์ศาสตร์ครบครัน

"โอ้เอ็นดูไม่มีซึ่งศิระ

ไม่มีเลือดเชื้อตะปะแต่มัน

มันเมียวออกลอกคราบไปคาบเหยื่อ

ระวังดูอยู่ประจำทุกค่ำเช้า

ถึงที่ผิวตัวลอกพ้อออกคราบ

จึงเกิดไขไร้ผิวเทียมยั่วเยี้ย

สมเพศสัตว์ที่ศนาพทุกษาล้าง

สัดเหงาเปล่าเปลี่ยวเมื่อเหลือยวแล

ถึงคล่องนามสามสิบสองคดคั่ง

ให้หนูน้อยคอยนับในนาวา

อันคตอื่นหมิ่นคตกำหนดแน่

ทั้งลงล่องอเจียวทั้งเลี้ยวลด

กว่าสองร้อยขวบปีที่ครุพราก

รอยนिरาศหยาดหยดสรวนลั่น

ขอคุณครูนักปราชญ์นิราศรัก

รักพรุ่งพร้อมล้อมนางฟ้าโฉมตราตรู

จงสุสานต์ขับเพลงพิณ ณ ถิ่นสรวง

เท้าระกะก้อมโกงโมงโค้งชัน

เป็นเพศพันธุ์ไร้ผิวเพราะมัวเมา

เอามาเผื่อกรรยาเมตตาเขา

อุตสาห์เผ้าฟุ่มฟักเพราะรักเมีย

เมียมันคาบคืบเนื้อเป็นเหยื่อเสีย

ยังแต่เมียเคลื่อนคล้อยขึ้นลอยแพ

ล้วนโก่งกางกุ่มแกมแซมแซม

เสียงแอ้แจ้จกจั่นหวั่นวิญญานข

ชะวากุ้งเวียนซ้ายมาฝ่ายขวา

แต่หนึ่งมาถ้วนสามสิบสองคด

เว้นเสียแต่ใจมนุษย์สุดกำหนด

ถึงคล่องคดก็ยังไม่เหมือนใจคนข"

คมคำฝากินใจในทุกหน

ไร้รอยชนชาญเห็นเช่นเงาครุ

สู่ห้วงพักสรวงสวรรค์ชั้นเพริศหุ

อย่าหุดหู่เช่นบันปลายก่อนวายชน

เทพทั้งปวงหลงไหลในเวหน

หมวดหมู่: [ดนตรี ศิลปะ วรรณกรรม บันเทิง](#)

คำสำคัญ: [วันสุนทรภู่ ครูบาทพิ](#)

สัญญาอนุญาต: ซีซี: แสดงที่มา-ไม่ใช้เพื่อการค้า-อนุญาตแบบเดียวกัน

: www.mcot.net

เพลง...น้ำใจน้ำค้าง

คำร้อง สุนทรภู่/ทำนอง สง่า อาร์มภีร์

ม.ร.ว.ถนัดศรี สวัสดิวัตน์ ขับร้อง

น้ำใจนาง เหมือนน้ำค้าง ในร่มพฤษ

เมื่อยามดึก ตั่งจะรอง ออกดื่มได้

ครั้นยามรุ่ง สุริย์ฉาย ก็หายไป

โอ้หนอใจ เลือนไป ไม่คืนมา

เหมือนกระแส แควเดียว ที่เซี่ยวหนอ

มาเกิดก่อ เกาะถนัด สกิดหน้า

ต้องแยกคลอง ออกเป็นสอง ทางคงคา

นี้หรือคน จะมิน่า เป็นสองใจ

เพลง"น้ำใจน้ำค้าง" มาจากกลอนนิราศพระบาท ของสุนทรภู่

เพลง...รस्ताล

คำร้อง วังสันต์/ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

ม.ร.ว.ถนัดศรี สวัสดิวัตน์ ขับร้อง

เจ้าของตาล รสหวาน ขึ้นเป็นต้น

เพราะต้นต้น อยากรลุ่ม ชิมรสหวาน

ครั้นได้รส สดสาว จากจาวตาล

ก็ซาบซ่าน หวานซึ้ง ตรึงถึงทรวง

ไไหนจะยอม ให้เจ้าหล่น ลงเจ็บอก

เพราะอยากกวน ขึ้นลุ่ม ชิมของหวง

อันรสตาล หวานละม้าย คล้ายพุ่มพวง

พี่เจ็บทรวง ซ้ำอก เหมือนตกตาล

เพลง"รสตาล" จากบทกลอนนิราศพระบาทของ สุนทรภู่

เพลง...คำมั่นสัญญา

คำร้อง/ทำนอง สุรพล โทณะวณิก

ชรินทร์ นันทนาคร ขับร้อง

ถึงม้วยดิน สิ้นฟ้า มหาสมุทร

ไม่สิ้นสุด ความรัก สม์ครสมาน

แม่นเกิดใน ไต้หล้า สุธาธาร

ขอพบพาน พิศवास มิคลาดคลา

แม่เนื้อเย็น เป็นห้วง มหรรณพ

พี่ขอพบ ศรีสวัสดิ์ เป็นมัจฉา

แม่เป็นบัว ตัวพี่ เป็นกุมรา

เซยผกา โกสุมภ์ ปทุมทอง

แม่เป็นถ้ำ อำไพ ใครเป็นหงส์

จะร่อนลง สิ่งสูง เป็นคู่สอง

ขอติดตาม ทราวมสงวน นวลละออง

เป็นคู่ครอง พิศवास ทุกชาติไป

เพลง"คำมั่นสัญญา" นำมาจากกลอนนิทานเรื่อง พระอภัยมณี ของ สุนทรภู่

ปรีชา บุญยเกียรติ นำมา ขับร้อง เป็นคนแรก

-ขอบคุณที่มาของบทความ ครูตี๋